

עשיר כרצונך, אבל — אל תפגעי בבעלך!

שלום. יקירי. מה אתם אומרים על החיים? אני למשל. נקלעתי אתמול שלא מרצוני למריבה של זוג הנשוי כמה שנים, ושהמריבות בביתם שכיחות למדי. השאלה שנשאלתי נשאלה דווקא עליידי ההורים. ואני אצני לפניכם את בעייתם. אבל שתישאר בינינו. ובכן, מלוטטי הנפלאים, הרי לכם חדירה אל תוך סנינה מישפחתית:

האשה השבירה

ההורים של האשה שאלו אותי כך: בתנו חיה עם הגבר הנ"ל כמה שנים. נולדה להם בת. הבת שלנו היא לדה מאוד רגישה,

עם אופי שבור. היא פוחדת מבעלה פחד מוות, ואנחנו יודעים זאת כי היא מטלפנת השכם והערב. ניסינו להתערב בעניין, וזכינו למטר של כל בליהיבת על ראשינו. מה לעשות?

ובכן, הורים יקרים, הכל בריבדיקה. בשיחה רצינית ובתיקשורת נכונה הכל ייפתר. השאלה הראשונה שעליכם לשאול את בתכם, לפני שתתחילו באיושחן פעולות. היא: האם אתם באמת אוהבת את בעלך? צריך לברר מה באמת מחזיק אותה בבית. האם זה הפחד מפני הגרוע ביותר? או אולי היא מנסה לשנות אותו ומשתמשת בכך ככלי. בדרך כלל עצתי להורים היא לשמור על רמת תיקשורת נכונה עם הצאצא ולשמור את אפם לעצמם. אבל במיקרים חריגים, שבהם באמת קיים מומנט הפחד והאיש השותף לחיים הינו אדם שאינו שולט במעשיו, רצוי להתלונן במישטרה, לפנות לעורך דין ולעזור לבתכם לצאת מן הבזק. זו הדרך היחידה, אם הגעתם למסקנה הסופית שבתכם בטוחה ברצונה לעזוב את הבית.

המאונת המתלוננת

אני בחורה צעירה ושמעתי שאוננות היא דבר בריא ואפילו הכרחי. מאוד קשה לי בעניין זה. בכל פעם שאני מתיישבת לנסות, נראה לי מגודק וטיפשי, ואני מייד מפסיקה. מה קורה לי?

מה שקורה לך, מלוטפת יקרה, היא תוצאה של שנים של שטיפת מוח בענייני מין: זה אסור, ככה לא עושים, סיפורים על טיטות מיניות וכדומה. צדק אלה שאמרו לך שהאוננות חשובה. זה היסוד למין בריא וטוב, שמיירה לך היצרים הטיבעיים שלך ולמירה של הנקודות הרגישות בנוסף. שכן, אם לא את תכירי את עצמך, כיצד תוכלי ללמד אותו את הטריק? כדי להגיע למצב הרוח הנכון יש ליצור אווירה מיוחדת, אולי כמה תצלומי ערום גבריים, שהמזלומים בהם מעוררים כך פנטסיה ועונים על טעמך בגברים. — ואם זה לא הולך, תמיד שווה לנסות גם תצלומי נשים. כדאי שזה יהיה בחדר אפל קימעה ועם מוסיקה חרישית. מלבד זאת, רצוי שיהיה בהתחלה לברך, כדי שתוכלי להתרכז במישחקיך. במשך הזמן תהפוך האוננות לחלק נורמאלי בחייך, ואז תמצאי לך את דרכיך הפרטיות בהנאה.

זיון על הנייר

אני חיה עם בחור שנה שלמה ורוצה להתחתן. הוא אפילו לא מציע לי זאת, אף על פי שאנחנו חיים כזוג לכל דבר.

תמרורים

יהודה הלוי בגרמנית

נחוג ♦ בירושלים, יום־הולדתו ה־75 של חיים הרמן כהן, נשיא האגודה למען זכויות־האזרח ומי שהיה, במשך 21 שנים (1960-1981) שופט בית־הדין העליון. כהן, בנו של סר חר בעיר־הנמל הצפון־גרמנית ליבק (בה שימש סבו כרב ראשי), הוא בוגר ישיבה ירושלמית שהספיק להיות גם פרקליט־המדינה, גם מנכ"ל מישטרה המישפטיים, גם היועץ המישפטי לממ"ש ולה ובמשך תקופה קצרה (כחצי שנה, בשנת 1952) שר־המישפטים (על תקן לא מיפלגתי). אחרי מתחביו הפחות ידועים של כהן, שטרם מדינה התמחה, כעורך־דין פרטי, במישפטי־אישות; תירגום מעברית לגרמנית של שירת משוררי ספרד, כמו יהודה הלוי.

בירת־ספורט מקורית

נחוג ♦ בירושלים, יום־הולדתו ה־80 של ולטר פרנקל, מחברם של ארבעה רבימכר בנושאי גננות־הנוי, הידוע לא פחות בהצלחתו כרץ למרחקים ארוכים, לפני 50 ו־60 שנה. פרנקל, בנו של בנקאי אוסטרי, הדהים את עולם הספורט ב־1928, עת גבר על גדול רצי העולם של אותן שנים, הפיני פאאבו נורמי, בעל תשע מדליות־זהב של אולימפיאדות שנות ה־20, כריצת 3,000 מטר. כשעלה פרנקל ארצה עבר כסולל־כבישים, רצף ומורה, אך לא נטש את האתלטיקה (במיוחד במיס"גרת אגודת מכבי, שאותה ייצג בכבוד גם במיפגש ספורט בהודו, וכאשר נתבקש לברך בשם ארצו, ובהיות ידיו עותיו בעברית עדיין כסיסיות ביותר, לא היסס והשמיע את מילות התיקווה, שאותן, לפחות, כבר ידע על כורייני).

גישה קלילה לכך

נפטרה ♦ ממחלת הסרטן, נינה קציר, אשתו של מי שהיה הנשיא הרביעי של המדינה, המדען אפרים קציר, ואם שלושת ילדיהם (בן ושתי בנות, שאחת מהן התאבדה). קציר, מורה ומוסמכת האוניברסיטה העברית בהיסטוריה, שלטה בחמש שפות (עברית, רית, אנגלית, צרפתית, רוסית ופולנית). שליטה שאיתה ניצלה לחיבור שיוני־הוראה ללימוד הלשון העברית והאנגלית, שהצטיינו בגישה קלילה, אשר היתה אחת מסימני־היכר של קציר — בריוק כמו המחווה של מייש לוח חוברות פלייבוי לחיילי צה"ל בר־מתיגולן, בתקופת מילתמת־ההתשה של 1974.

פרסים ללא ערבים

נפטרה ♦ בתל־אביב, בגיל 77, ד"ר ארי (אריה־אשר) אנקרין, יו"ר המוסד לביקורת של מיפלגת העבודה, שנודע בהיותו חבר־כנסת. בשנות ה־50 וה־60, בתביעתו התקיפה להידוקי־ת ריון, מישפטון, כלכלן ועיתונאי (כתב דבר בלונדון), היה, בטרם מדינה, יועצה המישפטי של ההסתדרות והתפרסם כ"סניגורם של הנאשמים בהצבת מישמ רות "עבודה עברית" (שכונתן היתה למנוע העסקת ערבים, במיוחד בפרסיד השרון).

מהפכן הסמל המיסחרי

נפטרה ♦ בתל־אביב, בגיל 81, רפאל מרינוב, מייסד רשת חנויות המשביר לצרכן. מרינוב, לשעבר מוכרי בית־החולים הדסה בירושלים, יסד את הכולבו הראשון של המשביר ב־1947, כקצהו הורווי של רחוב אלנבי בתל־אביב, ממנו פיתח, ב־30 השנים הבאות, את הרשת ברחבי הארץ, כשהוא נעזר במסעות־פירסום (לאן? למשביר לצרכן?) ועיצוב (האותיות מס בעברית ובאנגלית, שהיו לסימלו המיסחרי של המשביר), אשר היו מהפכה באורח־החשיבה של מיפעלי חברת העובדים.

פורים

(המשך מעמוד 23)

מלבישים את הילד בטרנינג לבן או כחול. עוטפים את צווארו בצווארון לבן, כחול או אדום עשוי בד, או משתמשים בסרטי־בד הנמצא בבית, ואפשר גם לגזור צווארון מקרטון. כובע המלה הפורומי הוא כובע טמבל לבן או כובע גזור מקרטון. ולהולצה מצמידים מדליות וסיכות שונות. לרגליים — זוג נעלי־התעמלות כחולות או לבנות. והרי מלה לתיפאר.

ניצות מן האיטליז. את הבת מחפשים לציירת, וגם אם יש לה שתי יריים שמאליות, לא יגלו זאת. מלבישים אותה בחולצה גברית וארוכה של אבא. (רצוי חולצה שאינו זקוק לה עוד), מנעילים אותה מגפיים בריים, לתוכן תוחכים את המיכנסיים,

תחפושת השחימת עד הפורים הבא

מקשטים את צווארונה בסרט גדול ורחב, ועל ראשה חובשים כובע כלשהו.

עד כאן שלב א'. לאחר מכן מצוירים על החולצה בצבעי גואש ובעיפרון שחור ומפקדים בידיה כן־צויר עשוי קרטון ותוקעים כמה מיכחולים בכיסה. פורים הוא גם שעתן של הבנות החולמות להיות בלרינות ולשחק את הברבור הלבן והצהב באגס־הברבורים. הן יכולות ללבוש בגדים לבנים ועליהם להתדבק, או לתפור, קבוצות נוצות. אותן אפשר להשיג באיטליז כשיוק הכרמל. ואם, בנוסף לכך, גם קושרים על השיער פיסת בד לבן ומשחילים בה כמה נוצות נוספות — והרי ברבורה צעירה ותלומית.

נשיות וחתיכות. ואם מצוייה חולצה גדולה ומחוררת, שתמיד הזכירה ליצן, זהו זמנה. לובשים אותה על מיכנסיים רחבים או על מיכנסיים צמודים. מאפרים את הפנים בהתאם. שמים כובע של ליצן על הראש ונועלים שתי נעלי־התעמלות שונות זו מזו, על הרגליים.

אופציה נוספת: אם הבת הצעירה רוצה להתחפש אבל לא לאבד את צינינה הנשי והחתיכה, היא יכולה להתחפש לפרח: חולצה יפה ואופנתית, וסרט בד ציבועני הנראה כפרח או סרט סאטן בוחק על הצוואר, הגותי־בד פירחוני על המתניים, סרט פירחוני על השיער, שלא לדבר על האפשרות בשימוש בפרחים מלאכותיים ככל מקום.

לוח מישבצות. ולבסוף: לצעירי רים שתמיד רצו להיות זוקים ול"השתגע ממש. יש תחפושת בסיגנון שחמת: ראשית, לובשים בגדים בגווני שחור לבן, מקווקווים, מרובעים או סתם חלקים.

אם ההורים לא בריוק ישמחו על התחפושת הזאת, אפשר תמיד לנחם אותם בכך שתוך כמה שבועות השיער יצמח ויגדל שנית — עד הפורים הבא.